

"איך היי, שימקי?" שאל אותי יאיר, שסדר לי את הענין, "אני מאחל לך לרכב בהזדמנות הבאה על נמלה בגן לנמלים ענקיות," הוא צחק.

"מי יודע," צחקתי גם אני, "אולי בטיול השנתי הבא אצפה גם לכה..."

פרק ג'

אבקנים מסוג אחר

אף פעם לא ראיתי נערה שלומדת בסמינר בוכה, ופתאום ראיתי. זה היה מאד מבהיל.

נכנסתי הביתה מבית הספר ומצאתי את מיני, עומדת בפרוזדור הדירה שלנו ובוכה.

"מה קרה לך?" שאלתי, מפתע עד מאד.

מיני משכה באפה ולא ענתה. במקום לענות, נגשה אל השלחן, לקחה ניר טישו ומחתה את אפה. הבטתי אל השלחן. היו עליו נירות מקמטים רבים, סימן שמיני כבר נגבה את האף יותר מפעם אחת, סימן שהיא בוכה כבר זמן רב.

"מה קרה?" שאלתי עוד פעם. רציתי לשאל אם קרה משהו לחברה שלה, זו שמפטטת אתה כל יום בטלפון. אבל מיד התחרטתי ולא שאלתי, כי ראיתי על פניה של מיני שהיא לא תענה עכשו. במקום

לשאל – רציתי להמשיך להכנס פנימה, אבל לפני שעשיתי זאת, מהרה מיני לעברי וקראה: "לא! לא! אל תעבר! חפה!"

"למה?" עכשו נבהלתי הרבה יותר מקדם.

"אם תמשיך ללכת, אתה עלול לדרך על..."

מיני פרצה שוב בבכי, ולכן לא שמעתי על מה אני עלול לדרך. הבטתי על רגליה של מיני. היא עמדה שם בגרביה בלבד. הנעלים לא היו על רגליה.

"אם לא תסבירי לי על מה אני אדרך – אז אני עלול לדרך," אמרתי והושטתי את רגלי הימנית קדימה, כדי להפחיד אותה.

מיני באמת נבהלה.

"הזהר!" צעקה. "נפלה לי עדשה, אתה עלול לדרך עליה!"

החזרתי את רגלי אחורה. הבנתי שמדבר בעסק יקר ומסבך: עדשה.

האמינו לי שאני לא מבין איך אפשר להתעסק עם עדשות, הרבה יותר נוח להרכיב משקפים. אבל מיני חושבת תמיד הפוך ממני, גם בענין הזה. לכן היא מסתבכת עם העדשות האלו כל פעם מחדש, מתקשה להכניס לעינים, מתקשה להסיר, לא מוצאת את קפסת העדשות בבקר, או שנעלם לה הנוזל הזה, שבו היא משתמשת, ועכשו... הו, מסכנה. עכשו היא ממש אובדת עצות, כי העדשה שלה נפלה, ומישהו עלול לדרך עליה ולנפץ אותה.

"שלום!" נשמע קולה של חדרה מהפתח.

"הזהרי!" קראה לה מיני.

"הסירי נעליך מעל רגליך," אמרתי לחדרה בחיוך, "במקום שאת עומדת עליו עלולה להמצא עדשה."

"אתה מוכן לעזר קצת במקום לדבר?" שאלה אותי מיני, שעדיין הייתה בעיסה ורגזנית.

"לעזר? בודאי!" אמרתי, "אפשר גם לדבר וגם לעזר." חלצתי את נעלי, גם חדרה עשתה כן, ושלשתינו סקרנו בעינינו את הרצפה של הפרוודור.

"צריך להרים את שטיח הרצפה הזה," אמרתי, כשאני מצביע על השטיח המרבע ומתחיל לגלגל אותו.

"לא, לא," קראה מיני, "אל תגלגל אותו, הוא היה פרוש – אז העדשה לא תהיה מתחתיו."

"אבל היא גם לא מעליו," צינה חדרה, שכבר הספיקה לסקר אותו בקפדנות.

"באמת?" שאלתי מבדח, כי בדיוק גליתי את העדשה. התכופפתי והרמתי את העדשה, שהייתה מנחת בדיוק במקום האבקנים של פרח החמניה שעטר את השטיח.

"תראו, בדיוק באמצע הפרח הייתה העדשה," אמרה חדרה כשגלתה שהעדשה בידי, "איך ידעה בדיוק היכן לפל?"

התכופפתי והרמתי את העדשה, שהיתה מנחת בדיוק במקום האבקנים של
פרח החמניה שעטר את השטח.

"איך הוא גלה אותה בדיוק שם?" שאלה מיני והביטה בי
בהערכה, "אני כבר מתפשת שעה שלמה ובחנתי את הפרח הזה אולי
מאה פעמים. תודה לך, שימקי, תודה רבה רבה. תאמין לי שאינני
מבינה איך מצאת." "

"באמת אינך מבינה?" שאלתי בקנדות, "תחשבי קצת על הגבה
שלך ועל הגבה שלי. יש דברים שרואים משם ויש דברים שרואים
מכאן..."

"הוא צודק," קראה חדוה ומהרה לנעל את נעליה לרגליה.